

ČAS PŘÍCHODU, ČAS OČEKÁVÁNÍ

Rok se minul s rokem, jakoby pírkem máchnul. Kdeže je ta minulé doba. Opět tu je ten zadumaný čas. Čas, kdy očekáváme něco tajemného, něco co už sice důvěrně známe, ale zároveň neznáme. Nebo ještě něčeho neznámého. Tím časem očekávání je pro nás doba Adventu, doba, kterou právě prožíváme. Jak se vlastně zrodil Advent? Jaké jsou kořeny těchto křesťanských svátků? Svátků, které trvají čtyři týdny a postupně si je připomínáme rozsvěcením čtyř svící na prostém adventním věnci. Každou z těch Adventních nedělí.

Mnozí by směřovali tradičně do Říma a tam hledali prapůvod Adventu. Ale první stopy tohoto svátku je třeba hledat ve Španělsku, v Galicii. Zde se svátek Kristova narození slavil na Tři krále, tedy 6. ledna. A nejstarším svědectvím o Adventu je „Postní pořádek“ biskupa Perpetua z Tours (+490). Odtud také pocházel sv. Martin a od jeho svátku, od 11. listopadu, se dle tohoto postního pořádku vyžaduje půst třikrát týdně. „Quadragesima sancti Martini“. A tehdy tento půst byl stanoven na osm týdnů. Což je přesně 40 dnů, protože se vynechával půst v období sobot a nedělí. V tomto období se lidé zříkali požívání masa, litovali svých hříchů a snažili se konat dobro rozdáváním almužen a návštěvami nemocných. Až kolem poloviny 6. století je možné pozorovat počátky adventní liturgie v Římě. Z této doby pochází „Bohoslužební pořádek města Říma“ papeže Řehoře Velikého (590-604). Obsahuje čtyři nedělní a tři mimonedělní mše adventního rázu. Ovšem v Římě se striktně nenahlíželo na Advent jako na dobu pokání. A to jen proto, aby se na Vánoce mohly rozezvučet zpěvy v plné nádheře a síle. I když ustanovení o adventu se čtyřmi nedělemi stanovil pro Franckou říši (482-843) král Pipin III. Krátký (714-768) a jeho syn, římský císař Karel Veliký (742-814), v Římě se toto ustanovení prosazovalo jen váhavě. Přetrvávala různá délka doby půstu od čtyř do šesti týdnů. Ještě dnes je možné zaznamenat v oblasti kolem Milána šest adventních nedělí. Mnohé církve uzpůsobily začátek Adventu na 26. 11., a až nový liturgický pořádek zachoval pravidlo, že Advent začíná nejdříve 27. listopadu a nejpozději 3. prosince. Tradičním symbolem Adventu je od 19. století adventní věnec, který má různou podobu. Tradice zapalování svíček na tomto věnci vychází ze židovské tradice svátků Chanuka=Svátek světla. První adventní nedělí zároveň začíná nový církevní rok, který tak není shodný s rokem „občanským“. Na památku proroků, kteří předpověděli narození Ježíše Krista, zapalujeme fialovou svíci proroků. Druhá adventní neděle je ve znamení pokání (druhá svíce, fialová, je betlémská, svíce Lásky), třetí je naopak radostná: radujte se=Gaudete - fialovou barvu kněžského roucha střídá barva růžová, korespondující s radostnou atmosférou; má zdůraznit to, že i uprostřed pokání, které evokuje smutek, jde především o radost z možnosti očištění a nabrání nových sil. Proto má i třetí svíce barvu růžovou. Čtvrtá adventní neděle pak pokračuje v popisu událostí, které se odehrály těsně před Ježíšovým narozením. Zapalujeme poslední, fialovou andělskou svíci, představující mír a pokoj. Adventní čas končí na Štědrý den v patnáct hodin, v čase, kdy hypoteticky zapadá Slunce. Fakticky 16:02. V lidové tradici se adventní neděle označují jako železná, bronzová, stříbrná a zlatá.

(Z knihy A. Adama: *Liturgický rok, kterou vydalo Nakladatelství Vyšehrad - text doplněn poznámkami*)

K době Adventu se váže řada různých zvyklostí, tradic a činností, kterými si lidé, převážně přes rok pracující na polích a v hospodářstvích, krátili čas. Čas očekávání příchodu. Z těch mnoha připomenu jednu novodobou tradici, kdy od roku 1986 se v předvánoční době zapaluje v Betlémské jeskyni plamének, který pak skauti rozšiřují do celého světa jako Betlémské světlo. A tak mějme, prosím, v paměti tento malý, blikotající plamének, který nám ukazuje, kde je to Světlo ke kterému máme jít. Ať jsou nám ty adventní neděle opravdu nedělemi pokání a rozjímání, a ne honbou za něčím, co někdy udělá více škody než užitku. Nehoňme se prosím za „zlatým teletem“

Vánoční pošta

Boží Dar 1.

362 62 Boží Dar

neshánějme pro naše blízké něco, co má málo kdo. Nenechme se nalákat různými markety a raději se v tichosti projdeme ulicí města. Určitě někde najdeme zastrčený krámk, kde koupíme drobnost, která potěší. Potěší víc, jak veliká a nablýskaná krabice. Krabice, kde vlastně není nic. Potěší, a to přece stojí za naší snahu, čím potěšit. A nezapomeňme potěšit naše blízké i přáníčkem, kartičkou přeposlanou třeba z Pošty Boží Dar. Tam na kartičku připojí otisk příležitostného razítka.

V době předvánoční, L.P.2015 FRIČ Jaroslav-Norek